Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Tredje Afdeling)

17. december 2015*

»Præjudiciel forelæggelse — frie varebevægelser — fiskale bestemmelser — interne afgifter — finanstold — afgifter med tilsvarende virkning — formaliteter ved grænsepassage — artikel 30 TEUF — artikel 110 TEUF — direktiv 92/12/EØF — artikel 3, stk. 3 — direktiv 2008/118/EF — artikel 1, stk. 3 — manglende gennemførelse i national ret — direkte virkning — opkrævning af en afgift på motorkøretøjer på tidspunktet for indførslen af disse til en medlemsstats område — afgift, der er knyttet til registreringen og til den eventuelle ibrugtagning af køretøjet — afslag på tilbagebetaling af afgiften i tilfælde af manglende registrering af køretøjet«

I sag C-402/14,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Dioikitiko Efeteio Athinon (administrativ appelret i Athen, Grækenland) ved afgørelse af 26. marts 2014, indgået til Domstolen den 22. august 2014, i sagen:

Viamar – Elliniki Aftokiniton kai Genikon Epicheiriseon AE

mod

Elliniko Dimosio,

har

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling)

sammensat af formanden for Anden Afdeling, M. Ilešič, som fungerende formand for Tredje Afdeling, og dommerne C. Toader, E. Jarašiūnas (refererende dommer), C.G. Fernlund og K. Jürimäe,

generaladvokat: M. Wathelet

justitssekretær: ekspeditionssekretær L. Hewlett,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 16. september 2015,

efter at der er afgivet indlæg af:

— Viamar – Elliniki Aftokiniton kai Genikon Epicheiriseon AE ved dikigoroi D. Christodoulou, S. Panagopoulou og K. Christodoulou

— den græske regering ved G. Skiani, V. Stroumpouli og A. Spyropoulos, som befuldmægtigede

— Europa-Kommissionen ved D. Triantafyllou og M. Wasmeier, som befuldmægtigede,

* Processprog: græsk.

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 30 TEUF, artikel 110 TEUF og artikel 1, stk. 3, i Rådets direktiv 2008/118/EF af 16. december 2008 om den generelle ordning for punktafgifter og om ophævelse af direktiv 92/12/EØF (EUT L 9, s. 12).

2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem Viamar – Elliniki Aftokiniton kai Genikon Epicheiriseon AE (herefter »Viamar«) og Elliniko Dimosio (den græske stat), repræsenteret ved direktøren for toldkontoret i Athen (Telonio Athinon, herefter »toldkontoret«), vedrørende afslaget på Viamars anmodning om tilbagebetaling af de registreringsafgifter, som selskabet havde erlagt som følge af indførslen af motorkøretøjer til personbefordring på det græske område.

Retsforskrifter

EU-retten

3 Artikel 3 i Rådets direktiv 92/12/EØF af 25. februar 1992 om den generelle ordning for punktafgiftspligtige varer, om oplægning og omsætning heraf samt om kontrol hermed (EFT L 76, s. 1) har følgende ordlyd:

»1. Dette direktiv finder anvendelse på fællesskabsplan på følgende varer, således som de er defineret i de pågældende direktiver:

— mineralolier

— alkohol og alkoholholdige drikkevarer

— forarbejdede tobaksvarer.

[…]

3. Medlemsstaterne bevarer retten til at indføre eller opretholde beskatning af andre varer end de i stk. 1 nævnte, forudsat at sådan beskatning ikke i samhandelen mellem medlemsstaterne giver anledning til formaliteter i forbindelse med grænsepassage.

[…]«

4 Direktiv 92/12 blev ophævet af direktiv 2008/118 med virkning fra den 1. april 2010.

5 Femte betragtning til direktiv 2008/118 er sålydende:

»For at sikre fri bevægelighed bør beskatning af andre varer end afgiftspligtige varer ikke give anledning til formaliteter ved grænsepassage.«

6 Artikel 1, stk. 3), i direktiv 2008/118 har følgende ordlyd:

»Medlemsstaterne kan lægge afgifter på:

a) andre produkter end punktafgiftspligtige varer

b) levering af tjenesteydelser, herunder tjenesteydelser i forbindelse med punktafgiftspligtige varer, forudsat at de ikke har karakter af omsætningsafgifter.

Pålæggelsen af sådanne afgifter må dog ikke ved samhandel mellem medlemsstater give anledning til formaliteter i forbindelse med grænsepassage.«

Græsk ret

7 Artikel 32, stk. 1, i lov nr. 2960/2001 om den nationale toldkodeks (FEK A' 265, herefter »toldloven«), der i henhold til artikel 131 i samme lov finder analog anvendelse på byrder på unionsmotorkøretøjer, fastsætter:

»De af toldmyndighederne med urette opkrævede beløb tilbagebetales rentefrit til den retsundergivne på betingelse af, at vedkommende inden den præklusive frist på tre år fra datoen for ansættelsen indgiver en anmodning herom til de kompetente toldmyndigheder og vedlægger den nødvendige dokumentation herfor.«

8 Toldlovens artikel 121, stk. 1, har følgende ordlyd:

»Motorkøretøjer til personbefordring henhørende under pos. 8703 i den kombinerede nomenklatur (Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 af 23.7.1987 [om told- og statistiknomenklaturen og den fælles toldtarif], EFT L 256[, s. 1]) pålægges en registreringsafgift i forhold til deres afgiftsgrundlag som beregnet efter bestemmelserne i artikel 126 i denne lov og artikel 4 i lov nr. 1573/1985 (FEK A' 201), således som de er i kraft.«

9 Artikel 128 i denne lov er sålydende:

»1. Pligten til at betale registreringsafgiften indtræder:

hvad angår fællesskabskøretøjer og køretøjer fra tredjelande, når de indføres til landet,

hvad angår nationalt producerede køretøjer ved afslutning af fremstillingen af dem

[…]

2. Registreringsafgiften forfalder og indbetales, inden køretøjerne tages i brug eller for så vidt angår de køretøjer, der er omhandlet i artikel 121, 122 […] i denne lov, og som transporteres eller fragtes fra de øvrige medlemsstater i Den Europæiske Union (EU), senest den 15. dag i måneden efter opståen af pligten til at betale denne afgift […]«

10 Toldlovens artikel 130 bestemmer:

»[…]

2. Med henblik på ansættelse og opkrævning af registreringsafgiften […] skal der indgives en specifik erklæring til de kompetente toldmyndigheder inden den dato, hvor afgiften forfalder, og under alle omstændigheder inden trafiktilladelsen udstedes.

[…]

5. Når registreringsafgiften og de øvrige afgifter er opkrævet, […] udsteder de kompetente toldmyndigheder et dokument som bevis på opkrævningen og en registrerings- eller toldattest vedrørende køretøjet.

[…]«

11 Toldlovens artikel 141, stk. 1, fastsætter:

»Såfremt disse bestemmelser og de administrative retsakter, der vedtages med hjemmel heri, henviser til punktafgifter på motorkøretøjer eller en særlig engangstillægsafgift, forstås ved disse i det følgende registreringsafgiften.«

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

12 Således som det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, indførte Viamar i perioden 2009-2012 85 nye motorkøretøjer til personbefordring, der var fremstillet i Den Tjekkiske Republik, til Grækenland.

13 Efter at disse køretøjer var blevet leveret til havnen i Piræus (Grækenland), og i forbindelse med køretøjernes opbevaring inden for et afgiftsoplagssystem frem til fuldførelsen af fortoldningen, udarbejdede Viamar den i toldlovens artikel 130 omhandlede erklæring, indgav den til den kompetente toldmyndighed og indbetalte registreringsafgiften for hvert af disse 85 køretøjer, dvs. et samlet beløb på 141 498,89 EUR.

14 Disse køretøjer blev ikke solgt i Grækenland og blev genudført til Belgien, hvor de blev solgt og taget i brug efter betaling af registreringsafgiften i den sidstnævnte medlemsstat. Viamar indgav herefter en anmodning til toldkontoret om tilbagebetaling af den i Grækenland erlagte registreringsafgift med den begrundelse, at de pågældende motorkøretøjer hverken var blevet indregistreret i denne stat eller tildelt nummerplader dér.

15 Ved afgørelse af 25. juli 2012 afslog toldkontoret denne anmodning, idet det var af den opfattelse, at afgiften var blevet opkrævet med rette, og at det derfor var umuligt at anvende toldlovens artikel 32 med henblik på tilbagebetaling heraf. Den 26. oktober 2012 anlagde Viamar sag ved Dioikitiko Efeteio Athinon (administrativ appelret i Athen) til prøvelse af denne afgørelse.

16 Viamar har for den forelæggende ret gjort gældende, at den omhandlede registreringsafgift udgør en afgift med tilsvarende virkning som told, der er i strid med artikel 30 TEUF. Selskabet er af den opfattelse, at for det tilfælde, at Domstolen fastslår, at denne afgift er en intern afgift som omhandlet i artikel 110 TEUF, skal afgiften for at være i overensstemmelse med denne artikel finde anvendelse på såvel indenlandske varer som importerede varer på samme markedsføringsstadie for disse og på grundlag af samme afgiftsudløsende begivenhed. Viamar er imidlertid af den opfattelse, at opkrævningen af denne afgift – som en betingelse for gennemførelse af indførelsen af et motorkøretøj – udgør en formalitet i forbindelse med grænsepassage og derfor en ulovlig restriktion for de frie varebevægelser. Den pligt til at betale afgiften, som opstår på datoen for indførsel af et motorkøretøj til medlemsstaten, er således i strid med EU-retten.

17 Den forelæggende ret er af den opfattelse, at den omhandlede registreringsafgift er en fiskal afgift. Den skal derfor vurderes enten i lyset af artikel 30 TEUF som en afgift med tilsvarende virkning som told eller i lyset af artikel 110 TEUF som en intern afgift.

18 Den forelæggende ret har imidlertid anført, at artikel 30 TEUF kun finder anvendelse på de afgifter, der pålægges varer som følge af grænsepassage. Den nævnte ret har i denne henseende anført, at den udløsende begivenhed for den i hovedsagen omhandlede registreringsafgift ikke er motorkøretøjernes passage af den græske grænse, men deres første registrering i Grækenland med henblik på anvendelsen heraf på vejnettet, at den nævnte afgift opkræves i henhold til objektive kriterier, og at den er omfattet af den almindelige ordning for interne afgifter. Der er derfor hverken tale om en told ved indførsel eller en afgift med tilsvarende virkning i den forstand, hvori disse begreber bliver anvendt i artikel 30 TEUF.

19 Den forelæggende ret har anført, at registreringsafgifter efter Domstolens faste praksis anses for interne afgifter som omhandlet i artikel 110 TEUF. Den omhandlede registreringsafgift, som pålægges nye motorkøretøjer, er imidlertid ikke omfattet af de forbud, der er fastsat i den sidstnævnte artikel, for så vidt som den ikke har en diskriminerende eller beskyttende virkning, idet der på tidspunktet for de faktiske omstændigheder i hovedsagen ikke blev fremstillet nogen motorkøretøjer i Grækenland.

20 Den nævnte ret har desuden anført, at artikel 1, stk. 3, i direktiv 2008/118 ikke er blevet gennemført i græsk ret. Den er følgelig i tvivl om, hvorvidt denne bestemmelse har direkte virkning, og hvorvidt en privatperson direkte kan påberåbe sig den forpligtelse til at forbyde en afgift, der medfører formaliteter i forbindelse med grænsepassage, som bestemmelsen pålægger medlemsstaterne.

21 Endvidere er den forelæggende ret i tvivl om, hvorvidt bestemmelserne i national ret – hvorefter fortoldningsattesten vedrørende EU-motorkøretøjer, som indføres på det græske område, udstedes efter opkrævningen af registreringsafgiften, der forfalder til betaling, når disse køretøjer indføres til det nationale område – er forenelige med de frie varebevægelser.

22 Det er på denne baggrund, at Dioikitiko Efeteio Athinon (administrativ appelret i Athen) har besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Er bestemmelsen i artikel 1, stk. 3, i [direktiv 2008/118] retligt set tilstrækkeligt præcis, fuldstændig/ubetinget og tilstrækkeligt klar således, at den – på trods af den manglende gennemførelse af denne specifikke direktivbestemmelse i medlemsstatens nationale retsorden, i det foreliggende tilfælde den græske stat – har direkte virkning og kan påberåbes af en privatperson, som kan støtte ret herpå ved de nationale retter, som skal tage højde herfor?

2) Er bestemmelserne i [toldlovens] artikel 130, stk. 5, […] sammenholdt med bestemmelserne i [lovens] artikel 128, stk. 1, hvorefter fortoldningsattesten vedrørende [EU-motor]køretøjer, som indføres til det nationale område, udstedes efter opkrævningen af registreringsafgiften, der forfalder til betaling, når disse køretøjer indføres til det nationale område, under alle omstændigheder forenelige med bestemmelserne i […] artikel 3, litra c), [EØF,] som foreskriver fjernelse af hindringerne for den frie bevægelighed for varer mellem medlemsstaterne?«

Om de præjudicielle spørgsmål

Om det første spørgsmål

23 Med sit første spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 1, stk. 3, i direktiv 2008/118 skal fortolkes således, at bestemmelsen opfylder betingelserne for at have direkte virkning, hvorved det er muligt for privatpersoner at påberåbe sig den for en national domstol i en tvist mellem dem og en medlemsstat.

24 Indledningsvis bemærkes, at den i hovedsagen omhandlede periode med indførsel af motorkøretøjerne vedrører perioden 2009-2012. Direktiv 92/12 fandt således anvendelse på en del af disse indførsler, idet direktivet først blev ophævet af direktiv 2008/118 med virkning fra den 1. april 2010. Da ordlyden af artikel 3, stk. 3, i direktiv 92/12 i det væsentlige er identisk med ordlyden af artikel 1, stk. 3, i direktiv 2008/118, gælder de følgende betragtninger også for den første af disse bestemmelser.

25 Det fremgår af Domstolens faste praksis, at privatpersoner i alle tilfælde, hvor bestemmelserne i et direktiv ud fra et indholdsmæssigt synspunkt fremstår som ubetingede og tilstrækkeligt præcise, kan påberåbe sig disse bestemmelser over for medlemsstaten, enten når denne ikke rettidigt har gennemført direktivet i national ret, eller når den ikke har gennemført det korrekt (jf. dom Stichting Natuur en Milieu m.fl., C-165/09 – C-167/09, EU:C:2011:348, præmis 93 og den deri nævnte retspraksis).

26 I det foreliggende tilfælde fremgår det for det første af forelæggelsesafgørelsen, at artikel 1, stk. 3, i direktiv 2008/118 ikke er blevet gennemført i græsk ret. Tilsvarende fremgår det ikke af noget forhold i de for Domstolen forelagte sagsakter, at artikel 3, stk. 3, i direktiv 92/12 har været genstand for en sådan gennemførelse.

27 For det andet må det fastslås, at artikel 1, stk. 3, i direktiv 2008/118 har en ubetinget og tilstrækkeligt præcis karakter, idet den – uden hverken at fastsætte betingelser eller gøre det nødvendigt at vedtage yderligere foranstaltninger – utvetydigt forpligter medlemsstaterne til, når de opkræver afgifter på andre varer end punktafgiftspligtige varer og på levering af tjenesteydelser, at sørge for, at en sådan opkrævning i samhandelen mellem medlemsstaterne ikke medfører formaliteter i forbindelse med grænsepassage.

28 Henset til det ovenstående skal det første spørgsmål besvares med, at artikel 1, stk. 3, i direktiv 2008/118 skal fortolkes således, at bestemmelsen opfylder betingelserne for at have direkte virkning, hvorved det er muligt for privatpersoner at påberåbe sig den for en national domstol i en tvist mellem dem og en medlemsstat.

Om det andet spørgsmål

29 Indledningsvis skal der henvises til, at det som led i den samarbejdsprocedure mellem de nationale retter og Domstolen, som er indført ved artikel 267 TEUF, tilkommer Domstolen at give den nationale ret et hensigtsmæssigt svar, som sætter den i stand til at afgøre den tvist, der verserer for den. Ud fra dette synspunkt påhviler det Domstolen i givet fald at omformulere de spørgsmål, den forelægges (dom Brasserie Bouquet, C-285/14, EU:C:2015:353, præmis 15 og den deri nævnte retspraksis).

30 I den foreliggende sag fremgår det af begrundelsen for anmodningen om præjudiciel afgørelse, at den forelæggende ret er i tvivl om fortolkningen af direktiv 2008/118. Som allerede fastslået i denne doms præmis 24, finder direktiv 92/12 imidlertid ligeledes anvendelse ratione temporis på tvisten i hovedsagen, henset til den omstændighed, at de i hovedsagen omhandlede indførsler af køretøjer fandt sted mellem 2009 og 2012, dvs. såvel inden som efter dette direktivs ikrafttræden den 1. april 2010.

31 Det fremgår desuden af den nævnte anmodning, at tvisten i hovedsagen vedrører de kompetente nationale myndigheders afslag på at tilbagebetale den registreringsafgift, som Viamar har erlagt for de motorkøretøjer, som selskabet har indført til Grækenland, men som uden dér at blive indregistreret eller taget i brug blev genudført til en anden medlemsstat. Det spørgsmål, der rejser sig med henblik på løsningen af denne tvist, er derfor, om EU-retten er til hinder for en sådan praksis fra de nationale myndigheders side.

32 På denne baggrund må det fastslås, at den forelæggende ret nærmere bestemt ønsker oplyst, om artikel 30 TEUF, artikel 110 TEUF, artikel 3, stk. 3, i direktiv 92/12 og artikel 1, stk. 3, i direktiv 2008/118 skal fortolkes således, at de er til hinder for en medlemsstats praksis såsom den i hovedsagen omhandlede, hvorefter en registreringsafgift, der er blevet opkrævet i forbindelse med indførslen af motorkøretøjer hidrørende fra andre medlemsstater, ikke bliver tilbagebetalt, selv om de pågældende køretøjer, som aldrig er blevet indregistreret i denne medlemsstat, er blevet genudført til en anden medlemsstat.

33 I denne henseende bemærkes, at det fremgår af Domstolens faste praksis, at en registreringsafgift, som pålægges af en medlemsstat ved indregistrering af motorkøretøjer med henblik på ibrugtagning heraf på statens område, hverken udgør en told eller en afgift med tilsvarende virkning som omhandlet i artikel 28 TEUF og 30 TEUF. En sådan afgift er nemlig en intern afgift og skal derfor undersøges på grundlag af artikel 110 TEUF (dom Tatu, C-402/09, EU:C:2011:219, præmis 32 og den deri nævnte retspraksis).

34 I det foreliggende tilfælde har den forelæggende ret gjort rede for, at den i hovedsagen omhandlede registreringsafgift, der er fastsat i toldlovens artikel 121, stk. 1, og artikel 128, bliver opkrævet som følge af den første registrering af motorkøretøjerne i Grækenland med henblik på ibrugtagning heraf på det nationale område, og ikke som følge af passagen af denne medlemsstats grænse.

35 Under disse omstændigheder, og således som den forelæggende ret med rette har anført, skal en afgift som den registreringsafgift, der er omhandlet i hovedsagen, anses for en intern afgift i artikel 110 TEUF's forstand og udgør som sådan ikke en afgift med tilsvarende virkning som told i artikel 30 TEUF's forstand. Den blotte omstændighed, at en sådan afgift skal erlægges inden tidspunktet for indregistreringen af køretøjerne i den pågældende medlemsstat, er uden betydning i denne henseende (jf. analogt dom Brzeziński, C-313/05, EU:C:2007:33, præmis 23 og 24).

36 Hvad angår artikel 110 TEUF har Domstolen allerede fastslået, at den ikke kan gøres gældende over for interne afgifter, som pålægges importerede varer, når der ikke eksisterer nogen lignende eller konkurrerende indenlandsk produktion. Især giver bestemmelsen ikke hjemmel til at skride ind over for et ekstremt højt afgiftsniveau, som medlemsstaterne måtte have fastsat for bestemte produkter, når afgiften ikke har nogen diskriminerende eller beskyttende virkning (domme Kommissionen mod Danmark, C-47/88, EU:C:1990:449, præmis 10, og De Danske Bilimportører, C-383/01, EU:C:2003:352, præmis 38).

37 I den foreliggende sag har den forelæggende ret anført, at der ikke foreligger nogen indenlandsk produktion af motorkøretøjer i Grækenland, og at der i toldlovens bestemmelser vedrørende registreringsafgiften ikke sondres mellem motorkøretøjerne i forhold til deres oprindelse eller deres ejeres nationalitet. Det fremgår desuden ikke af de for Domstolen forelagte sagsakter, at beløbet på den i hovedsagen omhandlede registreringsafgift er af en sådan størrelse, at det har til følge, at antallet af nye motorkøretøjer, der indføres til og indregistreres i Grækenland, nedsættes, og at den frie bevægelighed for disse varer mellem denne medlemsstat og de øvrige medlemsstater dermed berøres som følge af beløbets beskyttende virkning.

38 Følgelig skal artikel 110 TEUF fortolkes således, at den ikke er til hinder for en afgift som den registreringsafgift, der er omhandlet i hovedsagen, såfremt denne afgift opkræves som følge af den første registrering af motorkøretøjerne i Grækenland med henblik på ibrugtagning heraf på det nationale område.

39 Hvad angår direktiv 92/12 og 2008/118 bemærkes, at motorkøretøjer ikke er omfattet af de kategorier af varer, som pålægges punktafgift i alle medlemsstaterne i medfør af artikel 3, stk. 1, i direktiv 92/12 og artikel 1, stk. 1, i direktiv 2008/118, og at de derfor ikke henhører under ordningen for den harmoniserede punktafgift. Selv hvis medlemsstaterne er beføjet til at indføre eller opretholde afgifter

på sådanne produkter, skal de imidlertid udøve deres kompetence på dette område under overholdelse af EU-retten (jf. i denne retning dom Fendt Italiana, C-145/06 og C-146/06, EU:C:2007:411, præmis 41 og 43 og den deri nævnte retspraksis).

40 Medlemsstaterne skal herved navnlig overholde ikke blot EUF-traktatens bestemmelser, særligt traktatens artikel 30 og 110, men ligeledes de bestemmelser, der er fastsat i artikel 3, stk. 3, i direktiv 92/12 og artikel 1, stk. 3, i direktiv 2008/118, idet disse sidstnævnte bestemmelser, således som det fremgår af denne doms præmis 27, indeholder et forbud mod, at opkrævningen af en afgift i samhandelen mellem medlemsstaterne medfører formaliteter i forbindelse med grænsepassage (jf. i denne retning dom Fendt Italiana, C-145/06 og C-146/06, EU:C:2007:411, præmis 42 og 44).

41 I det foreliggende tilfælde fremgår det af anmodningen om præjudiciel afgørelse, at den forelæggende ret er i tvivl om, hvorvidt sådanne formaliteter er indeholdt i toldlovens bestemmelser, hvorefter fortoldningsattesten vedrørende køretøjer, som indføres til den pågældende medlemsstat, først udstedes efter opkrævningen af registreringsafgiften, der forfalder til betaling, når disse køretøjer indføres til denne medlemsstat område.

42 I denne henseende har den græske regering i sit skriftlige indlæg fremhævet, at alle de formaliteter, der vedrører den i toldloven fastsatte pålæggelse og opkrævning af registreringsafgiften, er knyttet til anvendelsen af de bestemmelser, hvorved denne afgift er indført, og at de gennem udstedelsen af en fortoldningsattest efter opkrævningen af afgiften tilsigter dels at sikre betaling af beløbet svarende til den nævnte afgift, dels at gøre verifikationen af den faktiske betaling af denne afgift lettere i tilfælde af efterfølgende kontrol. Det samme gælder for forpligtelsen til at indgive den specifikke erklæring som omhandlet i toldlovens artikel 130, stk. 2, idet denne bl.a. er knyttet til den efterfølgende fastsættelse af beløbet på registreringsafgiften og bl.a. tilsigter at oplyse toldmyndighederne om indførslen af disse køretøjer til det nationale område.

43 Når dette er sagt, vedrører tvisten i hovedsagen en medlemsstats praksis, i medfør af hvilken en registreringsafgift, der er blevet opkrævet i forbindelse med indførslen af motorkøretøjer hidrørende fra andre medlemsstater, ikke bliver tilbagebetalt, selv om de pågældende køretøjer, som aldrig er blevet indregistreret i denne medlemsstat, er blevet genudført til en anden medlemsstat.

44 I denne henseende bemærkes, at det fremgår af Domstolens praksis, at enhver økonomisk byrde, der ikke er told i egentlig forstand, som pålægges ensidigt og belaster varer som følge af grænseoverskridelsen, uanset benævnelse eller opkrævningsmåde er en afgift med tilsvarende virkning i den i artikel 28 TEUF og 30 TEUF forudsatte betydning (jf. domme Nádasdi og Németh, C-290/05 og C-333/05, EU:C:2006:652, præmis 38 og 39, og Brzeziński, C-313/05, EU:C:2007:33, præmis 22 og den deri nævnte retspraksis).

45 Selv om den udløsende begivenhed for en registreringsafgift som den, der er fastsat i den i hovedsagen omhandlede nationale lovgivning, i princippet er indregistreringen af motorkøretøjerne i en medlemsstat, og afgiften derfor udgør en intern afgift som omhandlet i artikel 110 TEUF, fortaber afgiften imidlertid denne kvalifikation, såfremt den bliver opkrævet, men ikke tilbagebetalt, når de fra andre medlemsstater indførte køretøjer aldrig er blevet indregistreret i den nævnte medlemsstat. I en sådan situation vil afgiften i realiteten alene være blevet opkrævet som følge af passagen af en medlemsstats grænse, og den ville derfor udgøre en ved artikel 30 TEUF forbudt afgift med tilsvarende virkning.

46 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det andet spørgsmål besvares med, at artikel 30 TEUF skal fortolkes således, at den er til hinder for en medlemsstats praksis såsom den i hovedsagen omhandlede, hvorefter den registreringsafgift, der er blevet opkrævet i forbindelse med indførslen af motorkøretøjer hidrørende fra andre medlemsstater, ikke bliver tilbagebetalt, selv om de pågældende køretøjer, som aldrig er blevet indregistreret i denne medlemsstat, er blevet genudført til en anden medlemsstat.

Sagens omkostninger

47 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Tredje Afdeling) for ret:

1) **Artikel 1, stk. 3, i Rådets direktiv 2008/118/EF af 16. december 2008 om den generelle ordning for punktafgifter og om ophævelse af direktiv 92/12/EØF skal fortolkes således, at bestemmelsen opfylder betingelserne for at have direkte virkning, hvorved det er muligt for privatpersoner at påberåbe sig den for en national domstol i en tvist mellem dem og en medlemsstat.**

2) **Artikel 30 TEUF skal fortolkes således, at den er til hinder for en medlemsstats praksis såsom den i hovedsagen omhandlede, hvorefter den registreringsafgift, der er blevet opkrævet i forbindelse med indførslen af motorkøretøjer hidrørende fra andre medlemsstater, ikke bliver tilbagebetalt, selv om de pågældende køretøjer, som aldrig er blevet indregistreret i denne medlemsstat, er blevet genudført til en anden medlemsstat.**

Underskrifter